

"THE ELEVATOR PITCH - 160 VÅNINGSVERSIONEN"

INTERIÖR. Hiss, Bottenplan. Burj Khalifa - Dag.

Ingen av er minns riktigt hur, men plötsligt befinner du dig i en hiss tillsammans med Stephen Hawking. Det regnar häftigt, vilket är underligt eftersom ni befinner er inomhus. Stephen ser som vanligt lite goofy ut, men låt dig inte luras. Han är smart som en anrikad Einstein. För att bryta den pinsamma tystnaden - och få tankarna på annat än det faktum att han just upplevt ännu ett spektakulärt kvantumhopp och återigen befinner sig teleporterad till en hiss tillsammans med den person han alltid verkar träffa i hissar efter kvantumhopp nuförtiden - bestämmer sig Stephen för att konversera:

Stephen (genom sin digitala röstmaskin):

"Oh! I'ts you ag-ain..."

Du:

"We meet again."

Stephen:

"Bad ha-ha-habit."

Du:

"I wouldn't call it bad necessarily. More like a recurrent dream."

Stephen:

"Like a Deja vu."

I några våningar står (sitter) ni tysta. Du tittar på hissdörren - en dörr av den där gallertypen som man annars bara ser på mycket gamla hissar - och försöker verka oberörd. Genom gallret ser du en strand som sträcker sig mot horisonten. Två små barn sitter hukade i sanden med ryggen mot er och bygger ett sandslott. Du drar din jacka tätare om kroppen och faller upp kragen som skydd mot regnet.

Du:

"What is this place? 160 floors? Cheezus!"

Stephen:

"I've been in space."

Du:

"So I've heard. Like the regular Space monkey. Branson right?"

Stephen:

"U-hu."

Du:

"Must have been nice. To move freely like that? Float in zero-gravity?"

Stephen (ler):

"Like a Hawk."

Du:

"Haha. You remembered. Like a Hawk. I like it."

Stephen:

"I'm on Faceb-ook... To-o."

Du:

"I'll add you later. Ok?"

Stephen:

"Ok"

Leonardo DiCaprio:

"Strange weather, huh?"

Stephen:

"WTF!"

Du:

"It's definitely not for everyone."

Stephen:

"Who... (tub-andnings-ljud) is this... g-uy?"

Leonardo DiCaprio:

"My name is Mr. Charles. I'm in charge of the security here."

Som av en händelse börjar hissen luta betänkligt. En iskall vind sköljer in genom gallret då ni passerar Älvsborgsbron en riktigt kall dag i November. Borta vid Pallazzot har någon rullat ut en grill. Grillar dom i November? Tokigt..

Leonardo DiCaprio:

"Let me ask you a question Stephen: You never remember the beginning of your dreams, do you? You just turn up in the middle of what's going on."

Stephen:

"I guess?"

Leonardo DiCaprio:

"So... how did we end up in this elevator?"

Stephen:

"We came he-re from...??"

Leonardo DiCaprio:

"Stay calm. We're actually asleep in a boring meeting."

Du:

"Powerpoint. 143 slides."

Stephen:

"Oh, fu-ck! We're in a drea-m?"

Leonardo DiCaprio:

"A dream within a dream..."

Du:

"... within a dream."

Stephen:

"Is tha-t even poss-ible?"

Du:

"Sure. Call it an alternate reality. Some of the best things that have happened to me in my life started with a single dream. You could say that Hey, it's Enrico Pallazzo! is a dream. A dream come true. Imagine a league of renegades from all facets of the creative palette - profit and non-profit..."

Stephen:

"Oh! fu-ck-off. Not again. St-orytellers. I know."

Leonardo DiCaprio:

"Very odd - the weather, the gravity..."

Du:

"You shouldn't be afraid of the space between your dreams and reality Stephen. If you can dream it, you can make it so."

Stephen:

"Listen, if I must hear about Hey, It's Enrico Pallazzo! again, I reach for my pistol."

Du:

"Do you realize that you didn't sound like a freakin robot right now?"

Stephen:

"Wow?! How?"

Du:

"Dreams. Magic."

Leonardo DiCaprio:

"Our dreams reel real while we're in them. It's only when we wake up we realize things were strange."

Det knakar till. Utanför hissdörren trängs ett par hundra personer framför Omar Soulyman. Stämningen är tät och varm av kärlek och svett. Ni passerar just som Omar höjer tempot ytterligare och publiken tjuter som i extas. Hissen fortsätter in i mörkret. Det är tyst en stund. Stephen surar i sin stol. Leo ser så där busigt filmstjärnesnygg ut. Det här var en riktigt bra idé, tänker du.

Du:

"I always preferred challenges where the upside potential is unlimited even if unlikely."

Stephen:

"Wait?! I have no pants? How?"

Du:

"I'm the dreamer. My dream, my rules. You guys populate my world."

Stephen:

"Storytelling?"

Du:

"You're finally starting to understand Hawks."

Leonardo DiCaprio:

"No. Positive emotion trumps negative emotion every time. We yearn for people to be reconciled, for catharsis. We need positive emotional logic."

Stephen:

"But...hmm, I kind of like it. It's liberating."

Du:

"See Mr. Charles? I earn my money by convincing people to do what's good for them. I get them mentally past the "NO" inside them. We unveil the true story - the story that wants to come out. We do this by challenging the status quo. That's why when we tell someone that they have to change or their company has to change, we almost always hear the word "NO". Sudden change makes people uncomfortable."

Leonardo DiCaprio:

"The subconscious motivates through emotion, not reason."

Du:

"Exactly. So that's why people need us. We translate the ideas we have into emotional concepts."

Stephen:

"But how do you translate a business strategy into an emotion?"

Du:

"You have to relate the strategy back to something personal. Something that relays to the target audience. The one thing that translates the tangible and real into feelings. To dreams. And vice versa. The "NO" we receive in response to our recommendations only tells us that the ones we are working with is alive and has an emotional interest in the solution. After all, if they didn't care they would just passively yes us to death. Or tell us to shut the fuck up. Part of our job is to counter every argument and help them find that one thing. The emotional benefit. Show them how our idea is better and how it will make their life better. How it will create more value."

Stephen:

"Like an idea-broker?"

Du:

"Storytelling is more like architecture. Architects of dreams."

Leonardo DiCaprio:

"You build the world of the dream. Take the subject into that dream, and let him fill it with his subconscious?"

Du:

"Something like that."

Stephen (får något drömskt i blicken):

"A baby universe..."

Hissen skallrar till igen. Gallret öppnas och en liten vit kanin hoppar in. Strax efter en man i fotsid skinnrock och mörka solglasögon. Han drar för gallret igen och hissen sätter sig i rörelse. Nedåt den här gången... Mannen vänder sig om och lägger en stor hand på Stephens axel. Han böjer sig ner och sträcker sin andra hand med öppen handflata under näsan på Hawks. I handen ligger två medicinkapslar.

Stephen (får något drömskt i blicken):

"Hey...?"

Lawrence Fishburn::

*"This is your last chance. After this, there is no turning back...
... You take the blue pill, the story ends. You wake up and believe...
...whatever you want to believe. You take the red pill...
...you stay in wonderland... and I show you just how deep the rabbit
hole goes. Remember... all I'm offering you is the truth. Nothing more."*

Leonardo DiCaprio:

"A dream within a dream?"

SFX: "PLING!"

Stephen (får något drömskt i blicken):

"Oh! Jonatan, jag ser ljuset..."

INTERIÖR. Hiss, våning 160 - Dag.

Hissen har nått sin våning. Utanför gallret ser du kyrkan - det stora arbetsrummet i Pallazzot. Det är full aktivitet. Ett nytt projekt har precis startat upp. Om sex veckor skall det vara klart så det finns ingen tid att slösa. Det hade varit kul att snacka vidare med Stephen men eftersom du har lite brådis tränger du dig förbi hans permobil och går ut.

Du (vänder dig om):

"My dream. My rules Hawk. Catch you later."

Stephen (ler):

"In your dreams."